

jeg blot fik de Penge, jeg havde til gode. Men naturligvis, naar man forholder mig Penge herhjemme baade fra den ene og den anden Kant, baade fra Udenrigsministeriet og, som det senere desværre viste sig, fra min Sagfører, maa man naturligvis komme i en kritisk Stilling, det er klart. Men alle disse Enkeltfæder kunne vi tales ved om i Kommissionen, eller hvorhen De ville have Sagen, saa jeg skal ikke forlænge Debatten, men slutte hermed.

Deuntzer: Jeg skal heller ikke forlænge Debatten, men kun bemærke, at jeg kan underlægge alt, hvad jeg har sagt, med skriftlige Beviser. Hvad det ærede Medlem siger om Vekslen, viser, at han slet ikke har forstaaet dette Punkt. Han kan ikke forstaa, at der overhovedet ikke maa trækkes Veksler. Det kommer ikke an paa, om der er Penge til gode eller ikke, de maa ikke indkasseres ad den Vej. Det er en Grundregel for Staten, som ikke maa brydes.

Men der er en Ting, som er mig ret uklar. Skal nu denne Smørhistorie være en Lapsus? Det var en meget uheldig Lapsus. Det ansaas for at være mindre venligt af Ministeriet, at det sendte dette Forslag om at indføre argentinsk Smør som dansk i England til Landhusholdningsselskabet og Landbrugsministeriet. Ja, hvor man ellers skulde gøre af det, gad jeg nok vide. Var det en Lapsus, var det en noget lang Lapsus. Det kan nu alligevel ikke være en Lapsus. Det ærede Medlem har glemt en Ting. Efter at man havde faaet Indberetningen tilbage fra Landbrugsministeriet med denne Erklæring fra Faber i London og fra Landhusholdningsselskabet om, at det var noget forfærdeligt Stads og en utrolig Idé, skrev det ærede Medlem nemlig — det var maaske ogsaa en lapsus — om akkurat det samme og begærede, at Faber skulde have en „Næse“, fordi han havde været uartig. Saa var Ministeriet dog — det var ikke mig, jeg var ikke i Ministeriet den Gang — saa fornøftigt at svare: Nej, nu kan der ikke blive mere ud af den Sag. Hvis det var en Lapsus, var det underligt, at den blev gentaget. Der blev ligeledes svaret, at for saa vidt Faber angik, kunde man ikke indlade sig paa at misbillige hans Svar, skønt det var holdt i stærke Toner.

Forslagsstilleren (Fraenkel): Dette, at det er en Grundregel, at en Konsul ikke kan trække Veksler paa Ministeriet,

er hen i Vind og Vejr, for naar han staa 2,000 Mil borte fra det Sted, han er detacheret fra, og der kommer Forhold af den Natur, jeg har nævnt her, skal han naturligvis, enten det er med Grundregelen eller imod den, kunne trække en Veksel: Break orders allways to save owners. Der kan altid komme Forhold, hvor man har at bryde Ordre. At man ikke skulde kunne trække en Veksel, naar man har Penge liggende i Ministeriet, faar det ærede Medlem for Højrup alligevel ingen til at tro. Det, der er Tale om her — det kan slet ikke nytte, at det ærede Medlem ser saa overordentlig lystig ud, det har ikke været lystigt for mig i disse 5 Aar, men det svarer ganske til hele den Frivolitet, hvormed Sagen er behandlet fra Ministeriets Side.

Hvad det, som jeg kaldte en Lapsus, angaar, var det netop en Lapsus, thi det, der var Tale om, var en ringe Del, faa Linier af en meget stor Indberetning, som handlede om noget ganske andet, nemlig om et Firma her, der vilde anlægge Mejerier i Argentina, akkurat paa samme Maade som de have anlagt saa mange Mejerier i Rusland, i Sibirien. Det var det, der var Tale om at gøre, og det kunde de vel gøre i Argentina lige saa godt som i Sibirien. Men saa havde jeg gjort den Fejl der, at jeg havde talt om Smørmærkning og ikke husket paa, at dette her gik ikke, og at det var et Forhold, som netop Landbruget er meget ømfindtligt for, og som man kan irritere det meget med. Og netop derfor blev Skrивelsen sendt rundt, og netop derfor bliver den trukken frem her, for den skal rigtig gøre Indtryk paa Reformpartiet. Det er nemlig Sagen.

Ellinger: Det er kun faa Bemærkninger, jeg ønsker at fremsætte i Anledning af denne Sag, som nu vil blive nærmere undersøgt. Jeg har haft Lejlighed til at lære Sagen at kende i dens Enkelt-heder allerede for to Aar siden, og jeg nægter ikke, at det i allerhøjeste Grad forbavsede mig at se de Former, som man kan bruge fra Udenrigsministeriets eller Udenrigsministerens Side overfor en Embedsmand, mod hvis Embedsførelse der ikke tidligere og heller ikke i Afskeds-skrивelsen er anført noget som helst.

Det ærede Medlem for Højrup (Deuntzer), den daværende Udenrigsminister, har forekommer det mig, talt om Sager, der ikke vedrøre den Sag, som skal undersøges i Kommissionen. Jeg maa maaske tillade mig at bemærke, at det ikke er og